

En Güzel Çiçek Hangisidir

– ERHAN TIĞLI · 27 Mart 2024

EN GÜZEL ÇİÇEK HANGİSİDİR?

Sizce en güzel çiçek hangisidir; gül mü, karanfil mi, papatya mı, manolya, lale ya da akasya, menekşe mi? Şarkılarda, şiirlerde en çok gül geçer. Sevgili güle benzetilir. Belki de dikenli oluşundandır bu...Ne olursa olsun, gülü seven dikenine katlanır, gülün kokusuyla kendinden geçer, kanatlanır, sanki canına can eklenir. Özel günlerde daha çok gül beklenir. Gülün de kırmızısı istenir. Karanfil de güzel bir çiçektir. Yanık bir kokusu vardır. Ahmet Haşim'in dediği gibi, "Yârin dudağından getirilmiş/ Bir katre alevdir bu karanfil."

Lale de bir devre adını vermiş bir çiçektir. Kıpırmızı olanı aşk ateşiyle yanan aşığa benzetilir. Politik bir simgedir aynı zamanda. Papatya bir kır çiçeğidir: "Papatya gibisin beyaz ve ince/ Bir hoş oluyorum seni görünce" denilir bir tangoda.

Zeki Müren'in manolyası vardır: "Koklamaya kıyamam/ Benim güzel manolyam..."

Akasya baygın kokusuyla koklayanları mesteder: "Yârimle biz biz bize/Otururduk diz dize/ Sevişirdik göz göze/ Akasyalar açarken" diye şarkı söyler. Menekşe gökkuşağını andıran renkleriyle gönül tellerimizi titretir. Sümbülün morluğu ve boynu bükük duruşu ozanlarımıza yas tutanları anımsatmıştır. Zambağın çeşitli renkleri vardır ama daha çok beyazı olanı yeğ tutulmuş, masumiyet simgesi sayılmıştır. Orkide, krizantem gibi çiçekler daha çok sosyetik çevrelerde görülür, hediye edilir.

Görüldüğü gibi, her çiçeğin kendine özgü bir özelliği, değişik bir güzelliği vardır. Herkes kendi zevkine, kişiliğine göre bir çiçeği sever, onu diğer çiçeklerden daha güzel sayar, üstün tutar. Zevkler ve renkler

münakaşa edilemez, niye bunu seviyorsun diye sorulamaz.

Ama bana soracak olursanız, en iyi, en güzel çiçek dürüstlük çiçeğidir. Ne o, böyle bir çiçek adı duymadınız mı? Eğer öyleyse aşağıdaki öykücüğü okuyun da bir düşünün.

Bir Çin prensi tahta çıkacaktı ama yasalara göre, daha önce evlenmesi gerekiyordu. Uygun bir aday bulmak için bölgedeki genç kızları huzuruna çağırırdı.

Saraydaki hizmetçilerden birinin kızı prensi çok seviyordu. O da prensin huzuruna çıkmak istedi.

Annesinin uyarılarını dinlemedi, çünkü sevdiği adamı bir kere bile görmek onu mutlu edecekti.

Beklenen gece geldi. Genç ve güzel kızlar en güzel giysilerini giymişler, süslenmişler, kendilerini

beğendirmek için her çareye başvurmuşlardı. Prens kızlara birer tohum verdi. Bunu saksılarına

dikmelerini, altı ay sonra gelmelerini söyledi. En güzel çiçeği yetiştiren kızı kendine eş olarak seçecekti.

Herkes tohumu alıp heyecanla evlerine geri döndü.

Genç kız da kendisine verilen tohumu alıp saksıya ekti. O kadar bakmasına, özenmesine karşılık

toprakta tek bir filiz bile görünmedi. Her şeyi denedi, uzmanlara danıştı ama bir fayda göremedi. Altı ay

dolmuştu ama saksı hâlâ bomboştı. Prens sunacağı bir çiçek olmadığı halde gene de belirtilen gün ve

saatte boş saksıyla saraya gitti. Oysa diğer kızlar güzel çiçekli saksılarla gelmişlerdi...

Sonunda beklenen an geldi. Prens salona girdi, kızların arasında dolaştı, saksıları birer birer inceledi.

Hizmetçinin kızını kendine eş olarak seçtiğini duyurdu. Herkes şaşırılmıştı. Diğer kızlar bu karara tepki

gösterdiler, itiraz ettiler. Boş saksıyla gelen kız nasıl eş olarak seçilirdi? Prens durumu şöyle açıkladı:

“Bu genç hanım en değerli çiçeği yetiştirip bana sundu. O çiçeğin adı dürüstlük çiçeğidir. Çünkü sizlere dağıttığım tohumların hepsi sahteydi ve çiçek açmaları olanaksızdı.”

Nasıl, haklı değil miyim?

Hepimiz böyle çiçekler yetiştirelim ve çiçeklerimizi hiç soldurmayalım.

Erhan Tıǧlı